

רע"פ 1857/21 - חאלד עיד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1857/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: חאלד עיד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ג 23941-01-21 מיום 25.2.2021 שניתן על ידי כב' סג"נ אברהם אליקים וכב' השופטים תמר נאות-פרי ויחיאל ליפשיץ

בשם המבקש: עו"ד טארקנעאמנה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיא א' אליקים, כב' השופטת ת' נאות-פרי וכב' השופט י' ליפשיץ) מיום 25.2.2021 בעפ"ג 23941-01-21, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט ו' חאמד) בת"פ 67364-02-20.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בת"פ 67364-02-20, בעבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה ונסיון גניבה, בהתאמה לפי סעיף 406(ב) וסעיף 384 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין,

עמוד 1

התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום המתוקן, המבקש החליט לפרוץ לביתו של המתלונן, התחקה אחריו וגילה את כתובתו. לאחר כשלושה שבועות, פגש במתלונן בבית קפה, נטל בסתר את מפתחותיו והצליח לשכפל את מפתח ביתו מבלי שהאחרון הבחין בכך. בהמשך, במועד האירוע, ולאחר שהבחין כי דיירי הבית יצאו ממנו, התפרץ אל הבית באמצעות המפתח ששכפל, כשהוא עוטה כפפות, חובש כובע ומסתיר את פניו. המבקש נטל מן הבית דברי ערך, בהם כסף מזומן בשווי 18,000 ש"ח, 856 דולרים ו-425 אירו ותכשיטים רבים בשווי אלפי שקלים. המתלונן, שהבחין בתנועות חשודות בביתו באמצעות מצלמות האבטחה, הזעיק את המשטרה והמבקש אותר במקום, כשהוא מחזיק בידו ועל גופו את הרכוש שגנב.

2. בגזר הדין, העמיד בית משפט השלום את מתחם העונש ההולם על 6 עד 24 חודשי מאסר בפועל, בהתחשב בין היתר בנסיבות ביצוע העבירות שכללו תכנון ממושך וקפדני, והחזרת הרכוש, דבר שנבע מגילוי העבירות במצלמות האבטחה ותפיסתו המיידית. לאחר מכן, ובשים לב כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי המבקש סירב להשתלב בהליך טיפולי ולא הוגשה ראייה אחרת המלמדת על קיומם של שיקולי שיקום, מצא בית המשפט כי אין מקום לסטות ממתחם העונש. בקביעת העונש בתוך המתחם ההולם, נתן בית המשפט את דעתו על כך שהמבקש לקח אחריות על ביצוע העבירות, על כך שהוא נעדר עבר פלילי ועל התנאים המגבילים בהם הוא נתון לאורך ההליך הפלילי. עוד נתן בית המשפט את דעתו לאמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו המבקש אינו מכיר בחומרת מעשיו ואינו מביע אמפתיה למתלונן, וכן על הערכת שירות המבחן בדבר קיומו של סיכון משמעותי להישנות מעשי עבירה בעתיד. לפיכך, גזר בית משפט השלום על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים וקנס בסך 3,000 ש"ח.

3. המבקש ערער על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי, והערעור נדחה. בית המשפט קמא מצא כי העונש שנגזר אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה הראויה, לאור חומרת העבירות ונסיבות ביצוען שכללו תכנון מוקדם ומשקפות תחכום; הימנעות שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בשל סירוב להזדמנות להיעזר בשירות מקצועי לצורכי שיקום; ומדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו בבית משפט זה.

נימוקי הבקשה

4. על פי הנטען יש ליתן למבקש רשות ערעור בגין שיקולי צדק. לטענתו, מתחם העונש שנקבע אינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה לאור קביעות עובדתיות אשר אינן מעוגנות במציאות; ההכרעה מהווה יישום שגוי של מדיניות הענישה; נסיבותיו האישיות לא קיבלו משקל הולם בגזר הדין; ומאסר בפועל יהיה בלתי יעיל בעניינו של המבקש ואף יביא "להסגת כל מאמציו לחזרה למוטב".

דין והכרעה

5. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

6. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים חריגים, משיקולי צדק או בשל חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 5512/20 לוי נ' מדינת ישראל (16.8.2020)). הבקשה אינה מתיימרת להציג שאלה עקרונית, אלא מתמקדת בעניינו הפרטני של המבקש ובחומרת עונשו ובבסיסה הטענה לקיומם של שיקולי צדק.

7. לאחר עיון בפסק דינו של בית המשפט קמא, בגזר דינו של בית משפט השלום ובתסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי נפלו בפסק דינו של בית המשפט קמא שגיאות המעלות חשש לאי צדק או לעיוות דין מהותי. בסופו של יום נגזרו על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל. בקשה לרשות ערעור המתמקדת בחומרת העונש שהוטל על המבקש, אינה מצדיקה מתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה בנסיבות דומות (רע"פ 513/21 יהושע נ' מדינת ישראל (4.3.2021)).

חרף הנתען בבקשה, אין בעונש שהוטל על המבקש חריגה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות (ראו למשל: רע"פ 689/20 גבאי נ' מדינת ישראל (28.1.2020); רע"פ 7658/18 זוהר נ' מדינת ישראל (1.11.2018)). אף לא מצאתי כי יש בפסיקה אליה הפנה המבקש לשנות מכך, בפרט בשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן בעניינו, שאף נמנע ממתן המלצה טיפולית. משכך, איני סבור כי דינו של המבקש נגזר לחומרה וזאת בשים לב לטיב המעשים בהם הודה, לנסיבות ביצוע העבירות – תוך תכנון משמעותי וממושך, שכלל מעקב ותחכום – וכן לסירוב להשתלב בהליך שיקומי ולהערכת שירות המבחן כי הוא אינו מכיר בחומרת מעשיו וכי עולה ממנו סיכון משמעותי להישנות ביצוע עבירות דומות.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ד' בניסן התשפ"א (17.3.2021).

ש ו פ ט